

[Arnth Jensen.]

træffes, hører udtalelser fra de interesserede parter, og derfor skal jeg, skønt jeg er i besiddelse af et meget stort materiale, ikke her fremføre enkeltheder, men kun udtale, at dette selvfølgelig er til rådighed ved de eventuelle undersøgelser. Et eksempel vil jeg dog nævne, jeg tror, det vil interessere det høje ting. Det er ikke blot oplysende med hensyn til Kodas virksomhed nu, men hvis den her omhandlede praksis virkelig gennemtrumfes, rummer eksemplet uhyggelige fremtidsudsigter for dansk ungdom.

Ifølge en skrivelse, som jeg har fra Koda, dateret den 4. november, oplyses det, at der har været afholdt en gymnastikopvisning i Gjellerup i Jylland, og da gymnasterne marcherede ud af salen, skete det under afsyngelse af sangen: „Som en rejse-lysten flåde“. Nu mener man sig berettiget til at afkræve en afgift på 10 kr., fordi, siger man, denne sang og melodien dertil er at betragte som beskyttet musik. Hvis Koda i dette tilfælde kan føre sin krig igennem, forudsiger jeg, at de får travlt, når først de bliver færdige med skytte-, gymnastik- og ungdomsforeningerne. Jeg spørger: Hvad med spejderne, som ved deres bål sikkert synger mange af vore danske sange, eller Frivilligt Drengeforbund, der glade og stolte marcherer gennem gaderne til „Du danske mand“ eller til Riberhusmarchens toner. Man måtte så ligefrem sige til dem: Hør gutter, hid med 10 kr., før I går, ellers må I ikke synge andre sange end „Højt på en gren en krage“ eller „En lille nisse rejste“. De melodier er formentlig endnu ikke beskyttet og i Kodas varetægt.

Et andet område, hvor administrationen også i nogle tilfælde og i bestemte dele af landet efter min mening er for nævenyttig, er visse bestemmelser i naturfredningslovene. Medens det er mit indtryk, at overfredningsnævnet har forståelsen af, at hovedopgaven må være ikke blot at overvåge, om lovens bestemmelser bliver overholdt, men også, og det er ganske givet det vigtigste, i de tilfælde, hvor der er sket overtrædelser, uden at den pågældende har været klar over det, at afgøre sagerne sådan, at den brede befolkning både finder det forståeligt og rimeligt og også selv får øjnene op for lovens gode formål, findes der amsnævner eller rettere amsformænd, der efter menigmands opfattelse mere er besjælet af skalpejagt i lovens forstand end af

at udbrede forståelse for, at loven er givet ikke for at genere ejerne af jorden eller strandhusene, men for at bevare naturens skønhed og for at yde befolkningen almindelig adgang til at nyde den danske sommer og den danske strand. En sådan amsformand for naturfredningsnævnet har vi efter det, der for mig er oplyst, desværre i Sorø amt. Gang på gang jagter han rundt i amtet, og når han har fået bytte, går hans indstilling til ministeriet i de tilfælde, jeg kender, mod de lokale medlemmers indstilling. Hans indstilling er af en sådan art, at ingen, som har blot en lille smule praktisk sans, kan forstå den, og resultatet er, at i befolkningens øjne står hele denne kampagne ikke blot som et overgreb, men må betragtes som en fra det offentliges side utålelig stikken næsen i rent private forhold.

I stedet for på en rolig og praktisk måde at forhandle med de folk, der er kommet på den gale side af lovens bestemmelser, har hans fremgangsmåde været stejlt at stå på lovens bestemmelser, undertiden at skændes med dem, der har overtrådt loven, og han ender med at true dem næsten med bål og brand, hvis de ikke øjeblikkelig retter sig efter hr. amsformandens ordre. Heldigvis har i de tilfælde, som jeg har haft på nært hold, ministeriet hidtil vist noget mere forståelse, idet man har søgt at løse spørgsmålene ved dispensationsbestemmelser i nogle år, mod at de pågældende skriver under på en deklaration desangående. Nu overvejer både ejere og lejere dette tilbud, men amsformanden mener ikke, der skal være tid til overvejelser, og det er forebragt mig, at han har forlangt øjeblikkelig underskrift, da sagen ellers må for domstolene. Jeg tror, det ville være på sin plads, og jeg henstiller til det høje statsministerium at overveje, om ministeriet ikke skulle anbefale hr. amsformanden et eller andet beroligende middel, så man måske i lidt mere ro og mag kunne tale om sagen endnu engang.

Selvfølgelig, lov er lov, og lov skal holdes, og jeg forsvarer eller undskylder ikke i mindste måde den, som fuldt vidende og med fuldt overlæg overtræder loven, i så fald må han tage skade for hjemgæld, men jeg er fuldt overbevist om, at mange helt uafvidende er kommet til at overtræde disse lovbestemmelser, og overfor disse må der fares frem på en anden måde, ja, her er selv dispensationsbestemmelserne for strenge, idet man, selvom der gives få